

Ηλίας — Αριθμός Τρία

Ας γίνει γνωστό

Jeff Pippenger

2023-09-29

Και συνέβη κατά την ώρα της προσφοράς της εσπερινής θυσίας, ότι ο Ηλίας ο προφήτης πλησίασε και είπε: Κύριε, Θεέ του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ισραήλ, ας γίνει γνωστό σήμερα ότι συ είσαι Θεός εν τω Ισραήλ, και ότι εγώ είμαι δούλος σου, και ότι κατά τον λόγο σου έπραξα όλα αυτά. Γ΄ Βασιλέων 18:36.

Έχουμε προσδιορίσει τα χαρακτηριστικά του Ηλία ως συμβόλου. Ένα από αυτά τα χαρακτηριστικά είναι ότι η διακονία και το μήνυμα του Ηλία, του Ιωάννη του Βαπτιστή και του Ουίλιαμ Μίλλερ υπήρξαν όργανα κρίσεως. Το μήνυμά τους χρησιμοποιήθηκε από τον Κύριο για να δοκιμάσει τις αντίστοιχες ιστορικές τους περιόδους. Ο Ιησούς είπε ότι, αν δεν είχε έλθει, τότε οι φιλονεικούντες Ιουδαίοι δεν θα είχαν αμαρτία.

Εάν δεν είχα έλθει και δεν είχα μιλήσει προς αυτούς, δεν θα είχαν αμαρτία· τώρα όμως δεν έχουν καμμία πρόφαση για την αμαρτία τους. Ιωάννης 15:22.

Ο Ιεζεκιήλ προσδιορίζει την ίδια αρχή για τους φιλονεικούντες Ιουδαίους της εποχής του.

Διότι είναι τέκνα αναιδή και σκληρόκαρδα. Εγώ σε αποστέλλω προς αυτούς· και θέλεις ειπεί προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός. Και αυτοί, είτε ακούσωσι είτε απειθήσωσι, (διότι είναι οίκος αποστατικός,) όμως θέλουσι γνωρίσει ότι υπήρξεν προφήτης εν μέσω αυτών. Ιεζεκιήλ 2:4, 5.

Ο συμβολισμός του Ηλία περιλαμβάνει τον ρόλο του ως οργάνου κρίσεως.

«Όσοι ασχολούνται με τη διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου ερευνούν τις Γραφές σύμφωνα με το ίδιο σχέδιο που υιοθέτησε ο Πατήρ Μίλλερ. Στο μικρό βιβλίο με τίτλο Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, ο Πατήρ Μίλλερ παραθέτει τους ακόλουθους απλούς, αλλά νοήμονες και σπουδαίους κανόνες για τη μελέτη και την ερμηνεία της Αγίας Γραφής:»

«1. Κάθε λέξη πρέπει να έχει την προσήκουσα βαρύτητά της επί του θέματος που παρουσιάζεται στη Βίβλο· 2. Όλη η Γραφή είναι αναγκαία και δύναται να κατανοηθεί με επιμελή εφαρμογή και μελέτη· 3. Τίποτε από όσα αποκαλύπτονται στη Γραφή δεν μπορεί ούτε πρόκειται να αποκρυβεί από εκείνους που ζητούν με πίστη, χωρίς να αμφιταλαντεύονται· 4. Για να κατανοήσετε τη διδασκαλία, συγκεντρώστε όλες τις γραφές επάνω στο θέμα που επιθυμείτε να γνωρίσετε· έπειτα αφήστε κάθε λέξη να ασκήσει την προσήκουσα επιρροή της· και, εάν μπορείτε να διαμορφώσετε τη θεωρία σας χωρίς αντίφαση, δεν είναι δυνατόν να πλανάσθε· 5. Η Γραφή πρέπει να είναι ο ίδιος ο ερμηνευτής της, επειδή αποτελεί κανόνα αφ' εαυτής. Εάν εξαρτώμαι από έναν διδάσκαλο για να μου την ερμηνεύσει, και εκείνος εικάζει το νόημά της, ή επιθυμεί να το έχει έτσι εξαιτίας του σχεταριστικού του δόγματος, ή για να θεωρείται σοφός, τότε η εικασία του, η επιθυμία του, το δόγμα του ή η σοφία του είναι ο δικός

μου κανόνας, και όχι η Βίβλος.»

«Τα ανωτέρω αποτελούν μέρος αυτών των κανόνων· και κατά τη μελέτη της Βίβλου όλοι μας θα πράξουμε καλώς να προσέχουμε τις αρχές που εκτίθενται.

«Η γνήσια πίστη θεμελιώνεται στις Γραφές· όμως ο Σατανάς χρησιμοποιεί τόσα τεχνάσματα για να διαστρέψει τις Γραφές και να εισαγάγει την πλάνη, ώστε απαιτείται μεγάλη προσοχή, αν κάποιος θέλει να γνωρίσει τι πραγματικά διδάσκουν. Μία από τις μεγάλες πλάνες της εποχής αυτής είναι να αποδίδεται μεγάλη έμφαση στο συναίσθημα και να προβάλλεται ο ισχυρισμός της ειλικρίνειας, ενώ αγνοούνται οι σαφείς δηλώσεις του λόγου του Θεού, επειδή ο λόγος αυτός δεν συμφωνεί με το συναίσθημα. Πολλοί δεν έχουν άλλο θεμέλιο για την πίστη τους παρά το συναίσθημα. Η θρησκεία τους συνίσταται σε διέγερση· όταν αυτή παύσει, η πίστη τους χάνεται. Το συναίσθημα μπορεί να είναι άχυρο, αλλά ο λόγος του Θεού είναι ο σίτος. Και «τι», λέγει ο προφήτης, «είναι το άχυρο προς τον σίτον;»»

«Κανείς δεν θα καταδικασθεί επειδή δεν έλαβε υπόψη φως και γνώση που ποτέ δεν είχε και δεν μπορούσε να αποκτήσει. Αλλά πολλοί αρνούνται να υπακούσουν στην αλήθεια που τους παρουσιάζεται από τους πρέσβεις του Χριστού, επειδή επιθυμούν να συμμορφωθούν προς το πρότυπο του κόσμου· και η αλήθεια που έφθασε στη νόησή τους, το φως που έλαμψε μέσα στην ψυχή, θα τους καταδικάσει κατά την Κρίση. Στις έσχατες αυτές ημέρες έχουμε το συσσωρευμένο φως που έλαμπε διαμέσου όλων των αιώνων, και θα θεωρηθούμε αναλόγως υπεύθυνοι. Η οδός της αγιότητας δεν βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τον κόσμο· είναι οδός ανυψωμένη. Αν βαδίζουμε σε αυτή την οδό, αν τρέχουμε στην οδό των εντολών του Κυρίου, θα διαπιστώσουμε ότι «η οδός των δικαίων είναι ως το λαμπρόν φως, το οποίον λάμπει ολοέν και περισσότερο έως ότου γίνει τελεία ημέρα.»» Review and Herald, November 25, 1884.

Δεν «καταδικαζόμαστε επειδή δεν δώσαμε προσοχή σε φως και γνώση που» «ποτέ δεν είχαμε και» «δεν μπορούσαμε να αποκτήσουμε». Το σημαντικό στοιχείο αυτής της δήλωσης είναι η έκφραση «δεν μπορούσαμε να αποκτήσουμε». Ο Ηλίας, ο Ιωάννης και ο Μίλλερ αντιπροσωπεύουν φως για τις αντίστοιχες γενεές τους, το οποίο μπορούσε να αποκτηθεί. Η παρουσία του μηνύματός τους αφαίρεσε το κάλυμμα εκείνου που στις Ηνωμένες Πολιτείες νομικώς αποκαλείται «εύλογη άρνηση γνώσεως». Το μήνυμα του Ηλία, σε οποιαδήποτε γενεά όπου εκδηλώνεται, αφαιρεί κάθε «εύλογη άρνηση γνώσεως», καθιστώντας έτσι ολόκληρη τη γενεά υπεύθυνη για το φως που τότε παρουσιάζεται.

«Ο αδελφός μου είπε κάποτε ότι δεν θα άκουγε τίποτε σχετικά με τη διδασκαλία που κρατούμε, από φόβο μήπως πεισθεί. Δεν ήθελε να έρχεται στις συναθροίσεις ούτε να ακούει τις ομιλίες· αλλά κατόπιν δήλωσε ότι έβλεπε πως ήταν εξίσου ένοχος σαν να τις είχε ακούσει. Ο Θεός του είχε δώσει ευκαιρία να γνωρίσει την αλήθεια, και θα τον θεωρούσε υπεύθυνο γι' αυτή την ευκαιρία. Υπάρχουν πολλοί ανάμεσά μας που τρέφουν προκατάληψη εναντίον των δογμάτων που τώρα συζητούνται. Δεν έρχονται να ακούσουν, δεν ερευνούν ήρεμα, αλλά προβάλλουν τις αντιρρήσεις τους στο σκοτάδι. Είναι απολύτως ικανοποιημένοι με τη θέση τους. “Λέγεις ότι είμαι πλούσιος, και επλούτησα, και δεν έχω χρείαν ουδενός· και δεν εξεύρεις ότι συ είσαι ο ταλαίπωρος και ελεεινός και πτωχός και τυφλός και γυμνός· σε συμβουλεύω να αγοράσης παρ’ εμού χρυσίον δεδοκιμασμένον εκ πυρός, διά να πλουτήσης· και ιμάτια λευκά, διά να ενδυθής, και να μη φανερωθή η αισχύνη της γυμνότητός σου· και κολούριον διά να

χρίσης τους οφθαλμούς σου, διά να βλέπης. Εγώ όσους αγαπώ, ελέγχω και παιδεύω· γίνου λοιπόν ζηλωτής και μετανόησον” (Αποκάλυψις 3:17–19).»

«Η Γραφή αυτή εφαρμόζεται σε εκείνους που ζουν υπό τον ήχο του μηνύματος, αλλά δεν θέλουν να έλθουν για να το ακούσουν. Πώς γνωρίζετε ότι ο Κύριος δεν δίδει νέες αποδείξεις της αλήθειάς Του, τοποθετώντας την σε νέο πλαίσιο, ώστε να προετοιμασθεί η οδός του Κυρίου; Ποια σχέδια έχετε καταστρώσει, ώστε νέο φως να διαχυθεί μέσα από τις τάξεις του λαού του Θεού; Ποια απόδειξη έχετε ότι ο Θεός δεν έχει αποστείλει φως στα παιδιά Του; Κάθε αυτάρκεια, εγωισμός και υπερηφάνεια γνώμης πρέπει να αποβληθούν. Πρέπει να έλθουμε στα πόδια του Ιησού και να μάθουμε από Αυτόν, ο οποίος είναι πράος και ταπεινός στην καρδιά. Ο Ιησούς δεν δίδασκε τους μαθητές Του όπως οι ραββίνοι δίδασκαν τους δικούς τους. Πολλοί από τους Ιουδαίους ήλθαν και άκουσαν καθώς ο Χριστός αποκάλυπτε τα μυστήρια της σωτηρίας, αλλά δεν ήλθαν για να μάθουν· ήλθαν για να επικρίνουν, για να Τον συλλάβουν σε κάποια ασυνέπεια, ώστε να έχουν κάτι με το οποίο να προκαταλάβουν τον λαό. Ήσαν ικανοποιημένοι με τη γνώση τους, αλλά τα παιδιά του Θεού πρέπει να γνωρίζουν τη φωνή του Αληθινού Ποιμένα. Δεν είναι αυτή καιρός κατά τον οποίο θα ήταν εξαιρετικά πρόπον να νηστεύσουμε και να προσευχηθούμε ενώπιον του Θεού; Διατρέχουμε κίνδυνο διαφωνίας, κίνδυνο να λάβουμε θέση υπέρ της μίας ή της άλλης πλευράς σε αμφισβητούμενο ζήτημα· και δεν πρέπει να εκζητήσουμε τον Θεό με ειλικρίνεια, με ταπείνωση ψυχής, ώστε να γνωρίσουμε τι είναι αλήθεια;» Selected Messages, βιβλίο 1, 413.

Εκείνοι που εκπροσωπούν το μήνυμα του Ηλία είναι όργανα κρίσεως μέσα σε μία διαδικασία καθάρσεως, η οποία προετοιμάζει την οδό για τον αγγελιοφόρο της διαθήκης, ώστε να καθαρίσει τον ναό. Κατά την επιτέλεση του έργου του καθαρισμού του ναού, αποκαλύπτεται το φως της παρούσας αλήθειας. Εάν δεν επρόκειτο να αποκαλυφθεί, εκείνοι τους οποίους ο Χριστός ζητούσε και ζητεί να καθαρίσει θα διατηρούσαν τον λαοδικεϊακό μανδύα της αυτοεξαπατήσεώς τους. Ο Ηλίας συμβολίζει μία διακονία η οποία παρουσιάζει την αλήθεια ως όργανο κρίσεως. Γι’ αυτό πληροφορούμεθα ότι όσοι απέρριψαν το μήνυμα του Ιωάννου του Βαπτιστή δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από τη διδασκαλία του Ιησού.

«Η προσοχή μου στράφηκε πάλι στη διακήρυξη της πρώτης έλευσης του Χριστού. Ο Ιωάννης απεστάλη με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να ετοιμάσει την οδό του Ιησού. Εκείνοι που απέρριψαν τη μαρτυρία του Ιωάννη δεν ωφελήθηκαν από τις διδασκαλίες του Ιησού». Early Writings, 258.

Στις προφητικές ιστορίες που προτυπώνουν τον καθαρισμό του λαού του Θεού, αποσφραγίζεται ένα μήνυμα παρούσης αληθείας, το οποίο καθιστά τη γενεά υπεύθυνη είτε να επιλέξει το σκότος είτε το φως.

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον, ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ... Καὶ εἶπεν, Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσῃ· οἱ δὲ συνετοὶ θέλουσιν ἐννοήσῃ. Δανιήλ 12:4, 9, 10.

Εκείνοι που αντιπροσωπεύουν το μήνυμα του Ηλία για τις αντίστοιχες γενεές τους προσδιορίζονται από τον Χριστό ως πρεσβευτές Του, προκειμένου να τους χρησιμοποιήσει ως όργανα κρίσεως. Αυτό είναι εκείνο που προσδιόριζε ο Ηλίας όταν έλεγε: «ας γίνη γνωστόν σήμερον ότι συ είσαι Θεός εν τῷ Ἰσραήλ, και ότι εγώ είμαι δούλος σου, και ότι κατά τον λόγον σου έκαμα πάντα ταύτα».

Αυτή η αλήθεια εκτίθεται επίσης από τον Ιησού σχετικά με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

Και ενώ εκείνοι ανεχώρουν, ο Ιησούς ήρχισε να λέγει προς τα πλήθη περί του Ιωάννου: Τι εξήλθατε εις την έρημον διά να ίδητε; κάλαμον σαλευόμενον υπό του ανέμου; Αλλά τι εξήλθατε διά να ίδητε; άνθρωπον ενδεδυμένον μαλακά ιμάτια; ιδού, οι φορούντες μαλακά είναι εν τοις οίκοις των βασιλέων. Αλλά τι εξήλθατε διά να ίδητε; προφήτην; ναι, σας λέγω, και περισσότερον προφήτου. Διότι ούτος είναι εκείνος, περί του οποίου είναι γεγραμμένον: Ιδού, εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου προ προσώπου σου, όστις θέλει κατασκευάσει την οδόν σου έμπροσθέν σου. Κατά Ματθαίον 11:7-10.

Ο Ιωάννης ήταν κάτι περισσότερο από προφήτης· ήταν όργανο κρίσεως, και η διακονία του έγινε γνωστή στη γενεά του, διότι είχαν εξέλθει στην έρημο για να τον δουν, καθώς ασφαλώς όλος ο Ισραήλ ήλθε στο Κάρμηλο κατ' εντολήν του Αχάβ. Ο Γουλιέλμος Μίλλερ κατενόησε την αύξηση της γνώσεως που αποσφραγίσθηκε το 1798. Αντιπροσώπευε εκείνους που έτρεχαν εδώ και εκεί μέσα στον Λόγο του Θεού, καθώς η γνώση αυξανόταν. Το μήνυμά του βασιζόταν στον προφητικό χρόνο, και το 1840 το μήνυμα και η διακονία του τοποθετήθηκαν ενώπιον της γενεάς του κατά τέτοιο τρόπο, ώστε όλος ο Προτεσταντικός κόσμος παρακολουθούσε για να δει αν η μεθοδολογία του θα επαληθευόταν. Όταν αυτό επιβεβαιώθηκε, το μήνυμά του μεταφέρθηκε σε ολόκληρο τον κόσμο.

«Κατά τὸ ἔτος 1840, μία ἄλλη ἀξιοσημείωτη ἐκπλήρωση προφητείας προεκάλεσε εὐρύτατο ἐνδιαφέρον. Δύο ἔτη ἐνωρίτερον, ὁ Ἰωσίας Λιτς, εἷς ἐκ τῶν κυριωτέρων κηρύκων τοῦ δευτέρου ἔρχομοῦ, εἶχε δημοσιεύσει μία ἐξήγησιν τῆς Ἀποκαλύψεως 9, προλέγων τὴν πτῶσιν τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ, ἡ δύναμις αὐτὴ ἔμελλε νὰ καταβληθῇ... τὴν 11ην Αὐγούστου 1840, ὅτε ἡ ὀθωμανικὴ δύναμις ἐν Κωνσταντινουπόλει δύναται νὰ ἀναμένεται ὅτι θὰ συντριβῇ. Καὶ τοῦτο, πιστεύω, θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οὕτως ἔχει.»

«Κατά τον ακριβώς προσδιορισμένο χρόνο, η Τουρκία, διά των πρεσβευτών της, αποδέχθηκε την προστασία των συμμαχικών δυνάμεων της Ευρώπης, και έτσι έθεσε τον εαυτό της υπό τον έλεγχο χριστιανικών εθνών. Το γεγονός εκπλήρωσε ακριβώς την προφητεία. Όταν αυτό έγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του, και δόθηκε μία θαυμαστή ώθηση στο κίνημα της παρουσίας. Άνδρες μορφώσεως και κύρους ενώθηκαν με τον Μίλλερ, τόσο στο κήρυγμα όσο και στη δημοσίευση των απόψεών του, και από το 1840 έως το 1844 το έργο επεκτάθηκε ταχέως.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 334, 335.

Από το «1840 έως το 1844» παριστάνεται η ιστορία των «επτά βροντών» του δεκάτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Μέσα σε εκείνη την ιστορία εγκαινιάσθηκε μια διαδικασία καθαρισμού, η οποία παριστανόταν στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία και στους δύο καθαρισμούς του ναού από τον Χριστό. Η διαδικασία του καθαρισμού ήταν μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας, βασισμένη

στην κατανόηση του Miller για την αρχή της μίας ημέρας αντί ενός έτους. Εκείνοι που αντιπροσωπεύουν το μήνυμα του Ηλία ετοιμάζουν την οδό για να έλθει αιφνιδίως στον ναό Του ο αγγελιοφόρος της διαθήκης, και αποτελούν το σύμβολο ενός οργάνου κρίσεως που χρησιμοποιείται από τον αγγελιοφόρο της διαθήκης για να εκδιώξει εκείνους που επιλέγουν το σκοτάδι μάλλον παρά το φως.

Εγώ μεν σας βαπτίζω με ύδωρ εις μετάνοιαν· ἀλλ' εκείνος που έρχεται κατόπιν μου είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάσω τα υποδήματα· αυτός θα σας βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο και με πυρ· του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί αυτού, και θέλει διακαθαρίσει πλήρως το αλώνιόν του, και συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην· το δε άχυρον θέλει κατακαύσει εν πυρί ασβέστω. Ματθαίος 3:11, 12.

Κατά την ημέρα του Χριστού, η οποία παριστάνεται στο Ιωάν. 6:66, έχασε περισσότερους μαθητές από οποιαδήποτε άλλη φορά. Στο έργο Η Ζωή του Ιησού, όπου εξετάζεται αυτό το χωρίο του Ιωάννη, η μεθοδολογία της προφητικής εφαρμογής ήταν ακριβώς ο λόγος για τον οποίο οι μαθητές έφυγαν. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν ότι το κατά γράμμα παρίστανε το πνευματικό, και, σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, το κατά γράμμα προηγείται του πνευματικού.

Και ούτως είναι γεγραμμένον, 'Ο πρώτος άνθρωπος Άδὰμ ἔγεινεν εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Άδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιῶν. Πλὴν οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν· ἔπειτα τὸ πνευματικόν. Α' Κορινθίους 15:45, 46.

Απρόθυμοι και, επομένως, ανίκανοι, οι Ιουδαίοι αρνήθηκαν να κατανοήσουν τον Χριστό όταν δήλωσε ότι Αυτός ήταν ο άρτος του ουρανού που έπρεπε να φαγωθεί. Τα έθιμα και οι παραδόσεις υπερίσχυαν της μεθοδολογίας που ασκήθηκε από τον ίδιο τον Χριστό. Σχετικά με αυτή την ιστορία, η Αδελφή Ουάιτ κατέγραψε:

«Διὰ τῆς δημοσίας ἐπιτιμήσεως τῆς ἀπιστίας των, οἱ μαθηταὶ οὗτοι ἀπηλλοτριώθησαν ἔτι περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν. Ἦσαν σφόδρα δυσσαρεστημένοι, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ πληγώσουν τὸν Σωτῆρα καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν κακίαν τῶν Φαρισαίων, ἔστρεψαν τὰ νῶτά των πρὸς Αὐτόν καὶ τὸν ἐγκατέλιπον μετὰ περιφρονήσεως. Εἶχαν κάμει τὴν ἐκλογὴν των· εἶχαν λάβει τὴν μορφήν χωρὶς τὸ πνεῦμα, τὸ περίβλημα χωρὶς τὸν πυρήνα. Ἡ ἀπόφασίς των δὲν ἀνεκλήθη ποτὲ ἔκτοτε· διότι δὲν περιεπάτησαν πλέον μετὰ τοῦ Ἰησοῦ.»

«Το πτύον Αυτοῦ είναι εν τη χειρί Αυτοῦ, και θέλει διακαθαρίσει τελείως το αλώνιον Αυτοῦ, και θέλει συνάξει τον σίτον Αυτοῦ εις την αποθήκην.» Ματθαίος 3:12. Αυτή ήταν μία από τις περιόδους καθαρισμού. Με τα λόγια της αλήθειας, το άχυρο χωριζόταν από τον σίτο. Επειδή ήσαν υπερβολικά ματαιόδοξοι και αυτάρεσκοι ώστε να δεχθούν έλεγχο, υπερβολικά φιλοκόσμοι ώστε να αποδεχθούν ζωή ταπεινώσεως, πολλοί απομακρύνθηκαν από τον Ιησού. Πολλοί εξακολουθούν ακόμη να πράττουν το ίδιο. Οι ψυχές δοκιμάζονται σήμερα, όπως δοκιμάσθηκαν εκείνοι οι μαθητές στη συναγωγή της Καπερναούμ. Όταν η αλήθεια εφαρμόζεται στην καρδιά, βλέπουν ότι η ζωή τους δεν είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Βλέπουν την ανάγκη πλήρους αλλαγής μέσα τους· όμως δεν είναι πρόθυμοι να αναλάβουν το έργο της απαρνήσεως του εαυτού. Γι' αυτό εξοργίζονται όταν αποκαλύπτονται οι αμαρτίες τους. Φεύγουν σκανδαλισμένοι, καθώς και οι μαθητές εγκατέλειψαν τον Ιησού, γογγύζοντας: «Σκληρός είναι ο λόγος ούτος· τις δύναται να ακούει αυτόν;» Η Ζωή του Χριστού, 392.

Είναι ο αγγελιοφόρος της διαθήκης του Μαλαχία που καθαρίζει με πυρ τους υιούς του Λευί. Καθαρίζει πλήρως το αλώνι του, διαχωρίζοντας τον σίτον από το άχυρο. Επιτελεί αυτό το έργο με το πτύον. Το πτύον είναι εκείνο που πραγματοποιεί τον διαχωρισμό, και το πτύον είναι το μήνυμα της παρούσας αλήθειας για κάθε αντίστοιχη ιστορική περίοδο κατά την οποία Αυτός καθαρίζει τους υιούς του Λευί. Το πτύον είναι το μήνυμα και οι αγγελιοφόροι του Ηλία, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν όργανο κρίσεως.

Ίδου, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ θέλει ἐτοιμάσει τὴν ὁδὸν ἔμπροσθέν μου· καὶ ἐξαίφνης θέλει ἔλθει εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ ὁ Κύριος, τὸν ὅποιον σεις ζητεῖτε, ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, εἰς τὸν ὅποιον σεις εὐαρεστεῖσθε· ἰδοὺ, ἔρχεται, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ; καὶ τίς θέλει σταθῆ ὅταν αὐτὸς φανῆ; διότι αὐτὸς εἶναι ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς σάπων καθαρῶν· καὶ θέλει καθίσῃ ὡς ὁ χωνεύων καὶ καθαρῶν τὸν ἄργυρον· καὶ θέλει καθάρῃ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευὶ καὶ θέλει ἐκκαθάρῃ αὐτοὺς ὡς τὸν χρυσὸν καὶ ὡς τὸν ἄργυρον, διὰ νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ. Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ θέλει εἶσθαι εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Κύριον, καθὼς ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς ἀρχαίαις καὶ καθὼς ἐν τοῖς προτέροις ἔτεσιν. Μαλαχίας 3:1–4.

Εκείνος που έρχεται μετά τον Ιωάννη τον Βαπτιστή είναι Αυτός που καθαρίζει το αλώνι Του με πτύον και είναι ως πυρ χωνευτηρίου. Η διαδικασία του καθαρισμού επιτελείται από τον αγγελιοφόρο της διαθήκης, και επομένως προσδιορίζει μια ιστορία κατά την οποία ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με έναν νέο εκλεκτό λαό της διαθήκης. Όταν ο αρχαίος Ισραήλ ελευθερώθηκε από τη δουλεία της Αιγύπτου, ένα θέμα εκείνης της ιερής ιστορίας ήταν το ζήτημα του «πρωτοτόκου». Είτε επρόκειτο για τον θάνατο του πρωτοτόκου της Αιγύπτου είτε για τον προσδιορισμό του Ισραήλ από τον Θεό ως του πρωτοτόκου Του.

Και θέλεις ειπεί προς τον Φαραώ· Οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ὁ Ἰσραὴλ εἶναι υἱός μου, ὁ πρωτότοκός μου· καὶ προς σε λέγω· Ἄφες τὸν υἱόν μου νὰ υπάγῃ, διὰ νὰ με λατρεύσῃ· καὶ εἰάν ἀρνηθῆς νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ υπάγῃ, ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω φονεύσει τὸν υἱόν σου, τὸν πρωτότοκόν σου. Ἐξοδος 4:22, 23.

Όταν ο Θεός εισήλθε σε διαθήκη με τον Ισραήλ κατά την απελευθέρωση από την Αίγυπτο, το θείο σχέδιο ήταν κάθε πρωτότοκος υιός από καθεμία από τις φυλές να αφιερωθεί στο έργο της ιερωσύνης. Αλλά κατά την αποστασία του χρυσού μόσχου, μόνον η φυλή του Λευί στάθηκε στο πλευρό του Μωυσή μέσα σε εκείνη την αποστασία. Εξαιτίας της πιστότητάς τους, ο Θεός ακύρωσε το σχέδιό Του σύμφωνα με το οποίο κάθε πρωτότοκος από κάθε φυλή θα αφιερωνόταν στην ιερωσύνη, και παρέβλεψε τις άλλες φυλές και έδωσε στη φυλή του Λευί το αποκλειστικό δικαίωμα της ιερωσύνης. Όταν ο αγγελιοφόρος της διαθήκης καθαρίζει τους υιούς του Λευί, αυτό αναπαριστά μια ιστορία κατά την οποία ένας προγενέστερος λαός της διαθήκης παραμερίζεται για χάρη ενός νέου λαού της διαθήκης. Αυτή ήταν η περίπτωση με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, τους Μίλλερίτες και θα είναι με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Από το 1840 έως το 1844 άρχισε μια διαδικασία καθαρισμού μέσω του δοκιμαστικού ζητήματος του προφητικού μηνύματος που είχε δοθεί στον William Miller. Αυτή οδήγησε στο να έλθει αιφνιδίως ο Κύριος στον ναό Του στις 22 Οκτωβρίου 1844, αλλά η διαδικασία του καθαρισμού δεν ολοκληρώθηκε παρά το 1863.

«Τόσο η προφητεία του Δανιήλ 8:14, “Εως εσπέρας και πρωΐας, δύο χιλιάδες και τριακόσiai· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή”, όσο και το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, “Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού”, έδειχναν στη διακονία του Χριστού στα Άγια των Αγίων, στην ανακριτική κρίση, και όχι στην έλευση του Χριστού για τη λύτρωση του λαού Του και την καταστροφή των ασεβών. Το σφάλμα δεν βρισκόταν στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων, αλλά στο γεγονός που επρόκειτο να λάβει χώρα στο τέλος των 2300 ημερών. Εξαιτίας αυτού του σφάλματος οι πιστοί είχαν υποστεί απογοήτευση, όμως όλα όσα είχαν προειπωθεί από την προφητεία, και όλα όσα είχαν οποιαδήποτε βιβλική εξουσιοδότηση να αναμένουν, είχαν εκπληρωθεί. Κατά τον ίδιο ακριβώς χρόνο που θρηνούσαν για τη ματαίωση των ελπίδων τους, είχε συντελεσθεί το γεγονός που είχε προαναγγελθεί από το μήνυμα, και το οποίο έπρεπε να εκπληρωθεί προτού ο Κύριος μπορέσει να εμφανισθεί για να αποδώσει τον μισθό στους δούλους Του.»

«Ο Χριστός είχε έλθει, όχι στη γη, όπως ανέμεναν, αλλά, όπως προεικονιζόταν στον τύπο, στα Άγια των Αγίων του ναού του Θεού στον ουρανό. Παριστάνεται από τον προφήτη Δανιήλ ότι έρχεται κατά τον καιρό αυτό προς τον Παλαιό των Ημερών: “Εθεώρουν εν τοις οράμασι της νυκτός, και ιδού, μετά των νεφελών του ουρανού ήρχετο τις ως Υιός ανθρώπου, και ήλθεν”—όχι στη γη, αλλά—“προς τον Παλαιόν των Ημερών, και έφερον αυτόν ενώπιον αυτού”. Δανιήλ 7:13.»

Αυτή η έλευση προλέγεται επίσης από τον προφήτη Μαλαχία: «Ο Κύριος, τον οποίον ζητείτε, θέλει εξαίφνης ελθεί εις τον ναόν αυτού, αυτός ο Άγγελος της διαθήκης, τον οποίον σεις επιποθείτε· ιδού, έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.» Μαλαχίας 3:1. Η έλευση του Κυρίου εις τον ναόν αυτού ήταν αιφνίδια, απροσδόκητη, για τον λαό Του. Δεν Τον ανέμεναν εκεί. Περίμεναν να έλθει στη γη, «εν πυρί φλόγος, κάμνων εκδίκησιν εις τους μη γνωρίζοντας τον Θεόν και εις τους μη υπακούοντας εις το ευαγγέλιον.» 2 Θεσσαλονικείς 1:8.

«Αλλά ο λαός δεν ήταν ακόμη έτοιμος να συναντήσει τον Κύριό του. Υπήρχε ακόμη ένα έργο προετοιμασίας που έπρεπε να επιτελεσθεί γι’ αυτούς. Έπρεπε να δοθεί φως, το οποίο θα κατηύθυνε τη διάνοιά τους προς τον ναό του Θεού στον ουρανό· και καθώς θα ακολουθούσαν διά της πίστεως τον Αρχιερέα τους στη διακονία Του εκεί, νέα καθήκοντα θα τους αποκαλύπτονταν. Ένα ακόμη μήνυμα προειδοποίησης και διδασκαλίας έπρεπε να δοθεί στην εκκλησία.»

«Λέγει ο προφήτης: “Τίς δύναται να υπομείνη την ημέραν τής ελεύσεως Αυτού; και τίς θα σταθῆ ὅταν Ἐκεῖνος φανερωθῆ; διότι εἶναι ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς σάπωνος λευκαντοῦ· καὶ θὰ καθίση ὡς ὁ χωνεύων καὶ καθαρίζων τὸν ἄργυρον· καὶ θὰ καθαρίσῃ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῖ καὶ θὰ τοὺς ἐκκαθαρίσῃ ὡς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ.” Μαλαχίας 3:2, 3. Ὅσοι ζῶντες θὰ βρίσκονται ἐπὶ τῆς γῆς ὅταν παύσῃ ἡ μεσιτεία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ἄνω ἀγιαστήριον, πρέπει νὰ σταθοῦν ἐνώπιον ἀγίου Θεοῦ χωρὶς μεσίτην. Τὰ ἱμάτιά τους πρέπει νὰ εἶναι ἄσπιλα, οἱ χαρακτῆρές τους πρέπει νὰ ἔχουν καθαρισθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ραντισμοῦ. Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῆς ἰδίας των ἐπιμελοῦς προσπαθείας πρέπει νὰ εἶναι νικηταὶ εἰς τὴν μάχην κατὰ τοῦ κακοῦ. Ἐνῶ ἐν τῷ οὐρανῷ προχωρεῖ ἡ ἐρευνητικὴ κρίσις, ἐνῶ αἱ ἁμαρτίαι τῶν μετανοούντων πιστῶν ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ ἀγιαστήριον, πρέπει νὰ ἐπιτελεσθῆ ἓνα ἰδιαιτέρον ἔργον

καθάρσεως, ἀποβολῆς τῆς ἁμαρτίας, ἀνά μέσον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ ἔργον τοῦτο παρουσιάζεται σαφέστερον εἰς τὰ ἀγγέλματα τῆς Ἀποκαλύψεως 14.»

«Ὅταν τὸ ἔργο αὐτὸ θα ἔχει ἐπιτελεσθεῖ, οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ θα εἶναι ἐτοιμοὶ γιὰ τὴν ἐμφάνισή Του. “Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ιουδα καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ θέλει εἰσθαι εὐάρεστος εἰς τὸν Κύριον, καθὼς ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς ἀρχαίαις καὶ καθὼς ἐν τοῖς προτέροις ἔτεσιν.” Μαλαχίας 3:4. Τότε ἡ ἐκκλησία, τὴν ὁποία ὁ Κύριός μας κατὰ τὴν ἔλευσίν Του πρόκειται νὰ παραλάβει εἰς ἑαυτὸν, θα εἶναι “ἐνδοξος ἐκκλησία, μὴ ἔχουσα κηλίδα ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων.” Ἐφεσίους 5:27. Τότε αὐτὴ θα φαίνεται “ὡς ἡ αὐγὴ, ωραία ὡς ἡ σελήνη, καθαρὰ ὡς ὁ ἥλιος, φοβερὰ ὡς στράτευμα μετὰ σημαιῶν.” Ἄσμα Ἀσμάτων 6:10.»

«Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου στον ναὸ Του, ὁ Μαλαχίας προλέγει ἐπίσης τὴ δευτέρα παρουσία Του, τὴν ἔλευσίν Του γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κρίσεως, μετὰ τῆς ἐξῆς λόγια: “Καὶ θέλω πλησιάσει πρὸς ἐσὰς εἰς κρίσιν· καὶ θέλω εἰσθαι ταχύς μάρτυς ἐναντίον τῶν φαρμακῶν, καὶ ἐναντίον τῶν μοιχῶν, καὶ ἐναντίον τῶν ἐπιόρκων, καὶ ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀδικοῦν τὸν μισθὸν εἰς τὸν μισθὸν αὐτοῦ, τὴν χήραν καὶ τὸ ὀρφανόν, καὶ ἐκκλίνουσι τὸν ξένον ἀπὸ τοῦ δικαίου αὐτοῦ, καὶ δὲν φοβοῦνται ἐμὲ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων.” Μαλαχίας 3:5. Ὁ Ιουδας ἀναφέρεται στὴν ἴδια σκηνὴ ὅταν λέγει: “Ἴδού, ἦλθεν ὁ Κύριος μετὰ μυριάδων ἁγίων αὐτοῦ, διὰ νὰ κάμῃ κρίσιν κατὰ πάντων, καὶ νὰ ἐλέγξῃ πάντα τοὺς ἀσεβεῖς μετὰξὺ αὐτῶν περὶ πάντων τῶν ἔργων τῆς ἀσεβείας αὐτῶν.” Ιουδας 14, 15. Αὐτὴ ἡ ἔλευσιν, καὶ ἡ ἔλευσιν τοῦ Κυρίου στον ναὸ Του, εἶναι διακεκριμένα καὶ χωριστὰ γεγονότα.»

«Ἡ ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ ὡς Ἀρχιερέως μας στα Ἅγια τῶν Ἁγίων, γιὰ τὸν καθαρισμό τοῦ ἁγιαστηρίου, ὅπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 8:14· ἡ ἔλευσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Παλαιὸ τῶν ἡμερῶν, ὅπως ἐκτίθεται στο Δανιήλ 7:13· καὶ ἡ ἔλευσιν τοῦ Κυρίου στον ναὸ Του, ὅπως προεῖπε ὁ Μαλαχίας, εἶναι περιγραφές τοῦ ἰδίου γεγονότος· καὶ αὐτὸ παριστάνεται ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἔλευσιν τοῦ νυμφίου στον γάμο, ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, στο κατὰ Ματθαῖον 25». Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχη, 424–426.

Στὴν τελευταία παράγραφο γίνεται ἀναφορὰ σὲ τέσσερις «ελεύσεις», καὶ ὅλες εἶναι ἡ ἴδια ἔλευσιν, συμβολισμένη μετέσσερις διαφορετικοὺς τρόπους. Μία ἀπὸ αὐτὲς τὲς «ελεύσεις» εἶναι ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

«Συχνὰ με παραπέμπουν στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, ἀπὸ τὲς ὁποῖες οἱ πέντε ἦταν φρόνιμες καὶ οἱ πέντε μωρές. Ἡ παραβολὴ αὐτὴ ἔχει ἐκπληρωθεῖ καὶ θα ἐκπληρωθεῖ κατὰ γράμμα, διότι ἔχει ἰδιαίτερη ἐφαρμογὴ γιὰ τὴν παρούσα ἐποχὴ καὶ, ὅπως τὸ μήνυμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου, ἔχει ἐκπληρωθεῖ καὶ θα ἐξακολουθήσει νὰ εἶναι παρούσα ἀλήθεια μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Ἐάν οἱ τέσσερις «παρουσίες» «εἶναι περιγραφές τοῦ ἰδίου γεγονότος», τότε ἐκεῖνες οἱ τέσσερις «παρουσίες» που ἐκπληρώθηκαν στὴν ἀρχὴ τοῦ Ἀντβεντισμοῦ, στο κίνημα τῶν Μιλλεριτῶν, «θα ἐκπληρωθοῦν» καὶ πάλι «κατὰ γράμμα» στο κίνημα τοῦ Ἡλία, στο τέλος τοῦ Ἀντβεντισμοῦ.

Ὁ Γουίλλιαμ Μίλλερ καὶ οἱ Μιλλερίτες υπῆρξαν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ἀγγέλματος τοῦ πρώτου ἀγγέλου, καὶ στο ἴδιο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ Early Writings που μόλις παραθέσαμε, τὸ ἀγγέλιμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἔφερε τὰ ἴδια ἀκριβῶς χαρακτηριστικὰ με ἐκεῖνα τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ.

Παραθέσαμε το χωρίο που λέγει ότι όσοι απέρριψαν το μήνυμα του Ιωάννη του Βαπτιστή δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από τις διδασκαλίες του Ιησού. Στην επόμενη παράγραφο λέγει: «Όσοι απέρριψαν το πρώτο μήνυμα δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από το δεύτερο· ούτε ωφελήθηκαν από την κραυγή του μεσονυκτίου, η οποία επρόκειτο να τους προετοιμάσει ώστε να εισέλθουν με τον Ιησού, διά της πίστεως, στα Άγια των Αγίων του επουρανίου αγιαστηρίου». Τόσο ο Γουίλλιαμ Μίλλερ όσο και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αντιπροσωπεύουν όργανα κρίσεως.

Εάν δεν είχε εμφανισθεί κανείς από τους δύο, οι αντίστοιχες γενεές τους δεν θα εθεωρούντο υπόλογες για την απόρριψη του φωτός. Ο Θεός χρησιμοποίησε εκείνους τους δύο αγγελιοφόρους για να αφαιρέσει το λαοδικειακό κάλυμμα της αμαρτίας, και έτσι κατέδειξε τη λαοδικειακή γυμνότητα του άλλοτε εκλεκτού λαού, εισάγοντας ένα μήνυμα το οποίο, είτε γινόταν δεκτό είτε απορριπτόταν, θα εχρησιμοποιείτο κατά την κρίση ως σημείο ότι προφήτης είχε υπάρξει ανάμεσά τους. Η ιστορία του 1840 έως 1844 προτυπωνόταν από το πυρ που κατέβηκε επάνω στην προσφορά του Ηλία επί του όρους Κάρμηλος. Ο αληθινός προφήτης είχε διακριθεί από τους ψευδοπροφήτες.

Βρισκόμαστε στο σημείο όπου πρέπει να σκιαγραφήσουμε τη διαδικασία του καθαρισμού που συνεχίστηκε μετά τις 22 Οκτωβρίου 1844. Η αδελφή White δήλωσε ότι μετά τις 22 Οκτωβρίου 1844 «ο λαός δεν ήταν ακόμη έτοιμος να συναντήσει τον Κύριό του. Υπήρχε ακόμη ένα έργο προετοιμασίας που έπρεπε να επιτελεστεί γι' αυτούς. Έπρεπε να δοθεί φως, το οποίο θα κατηύθυνε τη σκέψη τους προς τον ναό του Θεού στον ουρανό· και καθώς θα ακολουθούσαν με πίστη τον Αρχιερέα τους στη διακονία Του εκεί, νέα καθήκοντα θα αποκαλύπτονταν. Ένα ακόμη μήνυμα προειδοποίησης και διδασκαλίας έπρεπε να δοθεί στην εκκλησία.»

Όταν ο Αντβεντισμός απέρριψε τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού 26, τους οποίους ο Δανιήλ ονόμασε τον «όρκο» του Μωυσή, έχασε την ικανότητά του να αναγνωρίσει ότι η διαδικασία του εξαγνισμού συνεχιζόταν πέρα από το αρχικό τους έργο κατανόησης των αληθειών που συνδέονταν με την έναρξη της κρίσεως.

Θα εξετάσουμε τη συνεχιζόμενη διαδικασία του εξαγνισμού στο επόμενο άρθρο και θα αρχίσουμε να ευθυγραμμίζουμε το κέρασ του αληθινού Προτεσταντισμού, το οποίο έλαβε ο Μιλλερικός Αντβεντισμός κατά τη δεκαετία του 1840, με το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού.